

І. Кіянка

Львівський регіональний інституту державного управління
Національної Академії державного управління при Президентів України

ПОЛІТИЧНА ЕЛІТА У КОНТЕКСТІ ТРАНСФОРМАЦІЙНИХ ПРОЦЕСІВ УКРАЇНСЬКОГО СУСПІЛЬСТВА

© Кіянка І., 2008

Проаналізовано проблематику політичної еліти у контексті трансформаційних процесів українського суспільства, зокрема розглядаються особливості формування сучасної політичної української еліти.

In the article are analyzed a problem of the political elite in the context of transformational processes of Ukrainian society.

Проблема політичної еліти в українському суспільстві була, є і буде актуальною. Ця тематика завжди приваблювала як науковців, так і політиків найвищого рангу. Проте виникало багато питань щодо місії та візії політичної еліти у ході державотворення, її завдань та стабілізації нашого суспільства, особливо у період трансформації.

Власне, роки встановлення української державності кінця 1980–1990-х рр. проілюстрували боротьбу номенклатури і неономенклатури. А вже з проголошенням Акта державності 24 серпня 1991 року гостро постала проблема “чи є взагалі в Україні політична еліта?”, “чи є та група національно свідомої верстви українського народу, що здатна управляти державою в інтересах демократії?” Значна частина аналітиків та українських політологів прийшла до висновку, що політична еліта у нашій країні ще тільки починає формуватись.

Праці таких відомих політологів, як Г. Моски, В. Парето та інших представників “теорії еліт” на цей період залишалися невідомими, їх не було опубліковано ні українською, ні російською мовами. І тому лише умовно можна було поділити формування еліти за допомогою функцій, які вони виконували. До цих умовно-елітних груп належать ті, кого можна назвати “протоелітою” (лідери громадських організацій, парламентські групи, урядовці, лідери промислово-фінансових груп, банків). Етап формування нової еліти поділяється на псевдоеліту і постеліту.

До псевдоеліти належить частина депутатів, випадкових у політиці осіб, а постеліта (значна частина старої еліти, що зберігає свої позиції у рудиментарних суспільних інститутах: лідери старих одержавлених профспілок, лідери старих жіночих та дитячих організацій). Звідси й випливає, що до усталеної елітної групи зараховуємо вчених, митців, відомих журналістів, лікарів, вчителів, тобто тих, чий громадський авторитет залишається високим незалежно від суспільних змін. Взагалі, зважаючи на доволі абстрактний характер поняття “еліта”, вчені пропонують й інші поняття, які фіксують певний аспект, характеристику людей, що належать до владних груп [4, с. 33]. Саме від груп, у чийх руках влада, залежить тип переходу та успіхи трансформацій старого ладу в новий. В Україні трансформація відбувається через “вростання” старих еліт (партійної номенклатури і “червоного” директорату) у нові відносини при невирішеності проблеми передавання влади (хоч би тимчасової) в руки нових політичних сил, за несформованості останніх і чим далі, тим більше їхньої розпорошеності поміж різних партій і груп інтересів. Причиною нереконструкторської поведінки владної еліти в Україні була саме якість еліти, її склад, її орієнтації. Саме на відповідальність еліти покладено той обов'язок, що дає новий поштовх до втілення нових рішень і відновлення політичної системи.

Мета і завдання дослідження: з'ясувати важливість політичної еліти в українському суспільстві у період трансформації, її інтеграційний чинник в стабілізації країни, зокрема.

Наукова новизна дослідження полягає у спробі розглянути формування політичної еліти через призму методу політичного аналізу.

Як зауважують політологи Б. Кухта, Н. Теплоухова, “еліта – це завжди кращі, ініціативніші, тобто – меншість. Елітне середовище мусить бути відкрите для оновлення, якщо ж процес просування знизу догори припиняється, тоді еліта костеніє, наступає її ерозія і дане середовище втрачає свої позиції” [3, с. 99]. Це означає, що приплив знизу найдостойніших осіб суспільства веде до своєрідного відродження системи ідей,

моральних цінностей. Незалежно від соціально-політичної системи суспільство ділиться на два клани – панівний “політичний клас”, який є меншістю, організовує, керує державою, користується певними привілеями, і клас, яким керують, – неорганізована більшість. Гарантом політичної стабільності всередині і поза межами держави є своєрідне переміщення еліти. У сучасному українському державотворенні еліті належить особлива роль, місце і призначення у формуванні стабілізаційних механізмів. Мабуть, найскладніше питання у сучасній Україні – це наявність національної еліти. Посткомуністичне суспільство однаково потребує як кваліфікованої еліти, здатної наслідувати владні структури, забезпечуючи вирішення стратегічних завдань національного розвитку, так і справжньої, духовно зрілої інтелігенції. Кризовий стан з формуванням, підготовкою останньої – одна з найбільш важливих проблем нашої нинішньої культури.

Своєрідне трактування елітизму подає С. Рябов – “погляд на політику й на суспільство, згідно з яким вони завжди й неухильно перебувають під впливом правлячої меншості (“еліти”), яка ухвалює найважливіші загальні рішення і зосереджує владу у своїх руках” [6, с. 83]. Власне, 1990–1995 роки умовно можна назвати першим етапом, коли до вищих ешелонів влади української держави здійснили різкий перехід багато людей з лав контреліти радянських часів. Серед них було чимало представників творчої та наукової інтелігенції. Проте з плином часу більшість з них втрачало свої посади. Злетіти на вершину влади у переломний час виявилось значно легше аніж утримати владу. Інші ж не змогли реалізувати тих ідей та гасел, які підняли їх до вершини, й вони інкорпорувалися у нову систему елітних відносин.

Насправді цей процес значно складніший, не треба забувати, що у політико-ідеологічному плані лідерство належить новим політичним силам суспільства. У цьому плані і відбулась інкорпорація саме нової еліти з колишньої номенклатури, яка запозичила гасла націонал-демократів. Щодо організаційно-управлінських методів, стилю роботи і публічної поведінки, організації приватного життя, різноманітних посадових привілеїв, то нова еліта перейняла це від старої без змін.

Другий етап, що займає хронометричні рамки від 1995 і триває донині – це владарювання неономенклатурного чиновництва, для якого характерні клановість управління власністю і клановість утримання державної влади, непрофесіоналізм, психологія “тимчасовості” [4, с. 36].

Ще однією характерною відмінною рисою української правлячої еліти, що відрізняє її від європейської політики, є малий відсоток жінок в урядових структурах. Так, в останніх трьох урядах була мала кількість жінок, що свідчить про гендерну нерівність керівного апарату, адже не було й жінок серед голів обласних держадміністрацій, лише у 1997р на 690 урядовців припадало 33 місця, що зайняли жінки.

Питання жінки і політики довгим часом залишилось малодослідженим фактом і взагалі партійні списки були складені лише з представниками чоловічої статі, а представниці жіночої статі залишались десь далеко в останніх рядах. Звичайно, не можна вважати, що в Україні наявна дискримінація, але вибори і жіноча активність є ще вагомим чинником для збільшення політичної активності кампаніях як на місцевому, регіональному, так і на національному рівнях. І це мало відображення у попередніх виборчих кампаніях ще з 1991 року, коли на загальноукраїнській рівень вийшли лише дві колоритні особи – Н. Вітренко і Ю. Тимошенко, які вже до 1998 року стали вагомими фігурами в українській політиці. Цей факт свідчить про те, що жінки, які прийшли із бізнесу, мали підґрунтя для втілення своїх програм і політичних гасел. Також варто зазначити, що частка жінок у парламенті України скоротилася на 2 %, якщо у Верховній Раді України чотирнадцятого скликання вона становила 7 %, то нині становить 5 % від загальної кількості депутатського складу. Не дуже втішною була й картина виборів 2006–2007 рр., коли жінки становили ще менший відсоток, ніж у попередні роки. Через те, що заміни еліт не відбулося ні на початку, ні під час переходу, політичній системі України притаманні, поряд з демократичними ознаками, риси, що характерні для олігархічних та інших недемократичних режимів. Це правовий нігілізм найвищих посадових осіб, надмірний вплив бюрократії на економіку і політику, байдужість до потреб та інтересів пересічного громадянина [5, с. 28].

Варіант відповіді	2000 р.
1. Байдужість влади до проблем простої людини	43,50 %
2. Матеріальне зубожіння значних верств населення	41,50 %
3. Повільний хід реформ в Україні	32,58 %
4. Все більше розшарування на багатих і бідних	23,75 %
5. Корупція на владному рівні	23,75 %
6. Невміння народу відстоювати свої інтереси	15,08 %
7. Злочинність, що не дає змоги громадянам почуватися безпечно	14,50 %
8. Нестабільність і невизначеність суспільних відносин	14,00 %
9. Занепад моралі у суспільстві загалом	10,50 %
10. Звуження ролі держави у системі освіти, науки, охорони здоров'я	8,83 %

До першої п'ятірки найгостріших проблем потрапили три питання, які так чи інакше стосуються бідності як наслідку врядування теперішнього правлячого класу: байдужість влади до проблем простої людини, зубожіння значних верств населення та проблема все більшої соціальної нерівності.

Саме тому, що теперішня українська еліта об'єктивно не зацікавлена у радикальних змінах і справжніх реформах, суспільна трансформація в Україні має суперечливий, непослідовний характер

Хоча цей час приніс цілу низку суперечок між неузаконеним новим та юридично і морально вимираючим старим, зіткненнями різних світоглядних прагнень, групових та корпоративних домагань, проте й у добу соціально-політичної невизначеності певна "дезорганізована організація" суспільства не зникає, життя й надалі триває. Образ трансформованого суспільно-політичного ладу якраз і залежить від процесів, які тільки й утримують суспільство від остаточного саморуйнування, правового "безмежжя", безладдя та хаосу в перехідний період, та які визначають майбутню соціально-культурну форму: це процеси легітимізації.

Аналіз шляхів становлення політичного режиму у посткомуністичних умовах України та країн Центрально-Східної Європи вказує на головну закономірність цієї легітимізації. У разі кризи легітимності, яка провокує дестабілізаційні процеси у внутрішній системі, проходить політичне утвердження владних осіб та інститутів влади, які не стільки шукають для суспільства підґрунтя власної легітимізації – природну систему базових цінностей, скільки щоразу намагаються авторитарно створити її "під себе". Йдеться про стійкий комуністичний застій посткомуністичної влади – знову й знову відтворювати (наскільки це дозволить час та реальні зміни, що відбулися) неототалітарні форми самолегітимізації [1, с. 8]. Подолати цю згубну штучність, а то й примарність політичної організації пострадянського суспільства можна лише на єдиному шляху справді демократичного процесу легітимізації. Це означає творення таких політичних умов, за яких максимально природно, поза адміністративним тиском, командним нав'язуванням та культурним примусом відбудовується легітиміційна основа української держави – нова колективна ідентичність.

Як зауважив В. Денисенко, формування української державності і всієї пов'язаної з нею системи політичних, соціальних, економічних, моральних та інших основ – це, звичайно, власний шлях, власна доля, власний вибір через пошук узагальненої історією власної структури координат самовизначеності. Отже, є сенс, досліджуючи особливості тих самих перехідних процесів в Українській державі на сучасному етапі, звернутися до аналізу загальних принципів, які визначили кроки, форму та зміст сучасної демократії західного типу [2, с. 8].

Вважаємо, що творення політичної еліти у ході державотворення – це перспективний процес легітимізації. Українська політична теорія, так само, як і українська національна держава, набула якісно нових ознак. Отже, необхідно розрізняти трансформацію як особливий стан суспільства, що перебуває у ході модифікації його структури, що постійно змінюється, й у період трансформаційної кризи. Найістотніші зміни відбуваються у соціокультурній сфері: у нормах, цінностях, уявленнях. Соціокультурна, економічна та політична сфери розвиваються за своїм сценаріями, логікою. Вони опосередковано взаємопов'язані, будучи одне для одного середовищем змін.

Як бачимо, роль та місія сучасної політичної еліти, національної ідеї та національної ідентичності української нації були важливим індикатором державотворення України починаючи з кінця 1980-х років. Значну увагу у трансформації українського суспільства приділено історичній спадщині комуністичного минулого. Йдеться про стійкий комуністичний застій посткомуністичної влади – знову й знову відтворювати (наскільки це дасть змогу час та реальні зміни, що відбулися) неототалітарні форми самолегітимізації. Подолати цю згубну штучність, а то й примарність політичної організації пострадянського суспільства можна лише на єдиному шляху справді демократичного процесу легітимізації. Це означає творення таких політичних умов, за яких максимально природно, поза адміністративним тиском, командним нав'язуванням та культурним примусом, налагоджується легітиміційна основа української держави – нова групова ідентичність творення політичної нації, державотворення загалом, що і є перспективним процесом легітимізації.

1. Бистрицький Є. *Політична філософія посткомунізму: горизонти методології* // *Політична думка*. – 1995. – № 1. – С. 3–8. 2. Денисенко В. *Проблеми раціоналізму та ірраціоналізму в політичних теоріях нового часу європейської історії*. – Львів, 1997. – 274 с. 3. Кухта Б., Теплоухова Н. *Політичні еліти і лідерство*. – Львів, 1995. – 199 с. 4. Науmjіна С., Козловська Л. *Аналіз розвитку української політичної еліти у 1994–1999 роках* // *Нова політика*. – 1999. – № 6. – С. 33–37. 5. *Політичні режими сучасності та перехід до демократії* / С.А. Давимука, А.Ф. Колодій та ін. – Л., 1999. – 166 с. 6. Рябов С. *Політологія: словник понять і термінів*. – К., 2001. – 83 с.